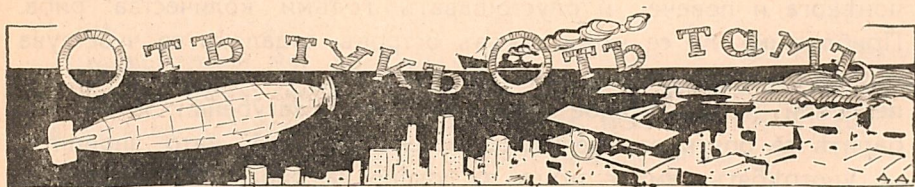

петно. Затова — казватъ, — че когато майката не може да намѣри храна за своитѣ малки, тя се наранява на това мѣсто, за да ги нахрани съ своята кръвъ. Малкиѣ пеликанчета сж много лакомии и винаги съ отворени човки сж въ очакване на богато угощение. Често родителитѣ — пеликани трѣбва да търсятъ рибата далече. Тогава тѣ пълнятъ своятъ разширенъ въ долната си часть клонъ съ нѣколко килограма шаваща риба. И щомъ неуморниятъ рибаръ се завърне, изсипва рибата въ разтворенитѣ малки човки и се надѣва да ги е наситилъ, но пеликанчетата пакъ пицятъ, като че ли съ дни не сж яли.

Източнитѣ народи обичатъ да употрѣбаватъ тази „торба за риба“ подъ клюна на пеликана, като кисия за тютюнъ.

Прев. П. Стамбулова.

П ъ р в и т ѣ .

Първата попивателна хартия. Тя е била открита случайно, както повечето нѣща. Майсторътъ на една голѣма фабрика за хартия случайно забравилъ да постави въ хартийната каша лепило. Получила се хартия съвсемъ негодна за писане и работникътъ билъ уволненъ. Но скоро забележали, че „развалената“ хартия попивала течности и затова била годна за изсушаване на мастилото при писане. Така била открита попивателната хартия, а работникътъ отново назначенъ и богато възнаграденъ.

Първата вилица се е появила въ Италия въ 15 столѣтие. Въ 17 столѣтие тя се е употрѣбавала само отъ знатнитѣ хора. Другитѣ, които сж си служели съ нея, сж били усмивани и подигравани. Едва въ началото на 18 столѣтие се е въвѣло общото употрѣбление на вилицата.

Първата захаръ е станала известна презъ кръстоноснитѣ походи. Въ околността на Триполи рицаритѣ открили захарната трѣстика, която нарекли медна трѣстика. Но понеже изпращането ставало трудно, дълго време захарътъ била скъпа. Едва преди сто години е започнало общото употрѣбление на захарътъ.

Първото парно отопление се спомена въ 1652 год.